

KIADJA AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET” ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

Megjelenik egyelőre minden hó közepén.

AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj:

Egész évre 8 aranykorona, fél évre 4 aranykorona.

Előfizetési díjakat és hirdetések az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V, Országház-tér 11. II. em. 213.) fogad el.

Kéziratok és szakkérdések a szerkesztőség címére küldendők.

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, M. KIR. HALÉLETTANI KISÉRLETI ÁLLOMÁS (II, DEBRŐI-ÚT 15. SZÁM.)

TARTALOM: Boldog ujesztendőt. — Felhívás. — Szórakozásunk az elmúlt évben. báró Szurmay Sándor. — Gergő csukázni ment (Tárca.) L. Kiss Aladár. — Az ideai halértékesítés. id. Zimmer Ferenc. — Uj pontybetegség Magyarországon. — Társulatok—Egyesületek. — Vegyesek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

Boldog ujesztendőt

kívánunk olvasóink táborának! Ha visszatekintünk az elmúlt év eseményeire, amennyiben azok a halászat szakmáját, egyesületünket és lapunkat érintik, be kell vallanunk, hogy az 1925. jobb is lehetett volna.

Gazdasági viszonyaink bizony nem kedvezőek, de — szomorú vigasztalásképpen is — le kell szögeznünk, hogy a gazdasági válság nemcsak minket magyarokat, s nemcsak minket halászokat sújt. Világjelenség ez, mely ugyszólván minden gazdasági ágazatra és mindenütt: úgy a legyőzött, mint a győztes és semleges országokra is csaknem egyformán reánehazedik. Ilyen viszonyok között csak a lemondani tudással párosult céltudatos, kitarító munka segíthet rajtunk mindaddig, míg sorsunk jobbra fordulásának ideje elérkezik. Munkánk, kitarásunk jutalma, ha Istenbe vetett hittel és hazafias áldozatkészséggel várunk is kell arra, nem fog elmaradni!

Egyesületünk minden tőle telhető elkövetett tagjai érdekében az elmúlt évben is. Illő, hogy a tagok s olvasóink is támogassák egyesületünket és lapunkat.

Jól tudjuk, hogy manapság, midőn a magyar pénz már értékálló, megbecsült dolog, és akár koronának, akár pengőnek nevezzük, semmi baja sincs már, csak az, hogy — kevés van belőle nekünk, halászoknak is, nem oly könnyű áldozatra birni az egyesület tagjait és a lap olvasóközönségét, mint egykor.

De hasonló a helyzet mindenütt. Igen sok egyesület, sőt a nagy napilapok is sorsjegyekkel és nyereményekkel igyekeznek megtartani közönségüket! Ilyesmit mi nem tehetünk. Bizunk abban, hogy a mi szakmánk közönsége tisztában van azzal, hogy amit az Országos Halászati Egyesület és lapunk nyújt, az megéri néhány kilogramm hálnak az árát egy esztendőben, megéri nemcsak a hivatásos halásznak, de még a sport-horgásznak is!

Ebben a tudatban kérjük a jelen lappéldányhoz csatolt, már kitöltött postatakarékpénztári befizetési-lap felhasználásával a tagsági, illetőleg előfizetési díjnak mielőbbi beküldését.

Budapest, 1926. január 1-én.

Hazafias üdvözlettel.
A Szerkesztő.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Értesítjük tagjainkat és a „Halászat” olvasóközönségét, hogy a már hirdetett

első halászati tanfolyamot

a jelentkezők többsége óhajának megfelelő időben:

1926. évi január hó 25-én, hétfőn

kezdjük meg, melyre a jelentkezteteket ezennel tisztelettel meghívjuk. Személyre szóló meghívókat senkinek sem küldünk, de a jelentkezők névsora lapunk belsejében olvasható.

A m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomáson (Budapest II., Debrői-ut 15. sz. IV. pavillon, közlekedés a 14, 44, 77. és 79. sz. villamos kocsikon a fogaskerekű vasutí) megtartandó halászati tanfolyam

programmja:

Január 25-én. 9—1-ig. Megnyitó. Tartja: Dr. Korbuly Mihály kísérletügyi igazgató. Általános édesvízi halászati biológia. Előadó: Dr. Unger Emil.

Január 26-án. 3—6-ig. Hydrobiológiai gyakorlatok. 9—1-ig. Általános halászati kémia és édesvízi hidrológia. Előadók: Dr. Maucha Rezső és Lindmeyer Antal.

Január 27-én. 3—6-ig. Kémiai gyakorlatok. 9—1-ig. Pontytenyésztés, tógazdasági gyakorlati ismeretek. Előadók: Dr. Unger Emil és Németh Endre.

3—6-ig. A halászati törvény. Könyvelés. Előadók: Fischer Frigyes és Corchus Zoltán.

Budapest, 1926. évi január hó elsején.

Az egyesület elnöksége.

Szórakozásunk az elmúlt évben.

Irta: báró Szurmay Sándor, ny. gyal. tábornok.

Miként a vadász az augusztust, azonképpen várta a sporthorgász a június, illetőleg a július 15-ikét, a nyári fődény kezdetét, hogy megnyirbált szegény hazánk főhalaira megkezdhesse élvezetes horgászati kirándulásait. A legnemesebb halakból: pisztrángot, pénzes pért, lazacot és galócat Trianon még mutatónak sem hagyott; ezekre a halakra, melyeknek kimélési ideje előbb jár le, nem mehettünk és így egyik-másik türelmetlenebb horgászotársunk az említett terminusok előtt legföllebb a keszeg-félékkel szórakozhatott, vagy pedig a kimélést nem élvező csukával, sügérrel és harcsával próbálkozhatott, bár ezeknek a legjobb fogási ideje nem a júniust megelőző időre esik.

A nagy reményekkel várt időpontok óta lezajlott hetek és hónapok, sajnos, nem igen váltották be a hozzájuk fűzött reményeket. Sok oka van ennek! Az elmúlt nyáron elsősorban az időjárás gyakorolt igen kellemetlen befolyást a sporthorgászat sikeres kultiválására. A vadász sem szereti az abnormális, hideg, esős, szeles, sőt viharos időt, de könnyebben viseli azt el, mint a horgász, mert rossz befolyása nem oly tartós és a nem kedvező időjárás elmúltával rendszeren a helyzet is azonnal megjavul. De az eső például nem is mindig zavarja a vadászt, sőt néha, mondjuk szarvasbögéskor, még jobban szereti azt, mint a tartós szárazságot, mert jobban is bög a bika, no meg nesztelenebben is mozoghat még a nem tisztított utakon és azokon kívül is szükség esetén a vadász.

Nem így áll a dolog a horgásznál, mert hideg időben nem jól esznek és harapnak a békés természetű halak, mint pl. a pontyok családjaéhoz tartozók, de sokféle halnak a víz felmelegedésével bekövetkező ivása is kitolódik mindaddig, míg a tartós meleg idő beáll. Pontosan kivárva az idén pl. a pontyoknak jul. hó 15-én

lejáró kimélési időszakát, július hó 16-án kirándultam Teleki József gróffal Nemeskéri Kiss Géza szives meghívására horgászotársunknak Gödön levő Dunaszakaszára, hogy a beetéssel gondosan előkészített helyeken pontyokra horgásszunk. Idei friss megfőtt kukoricával, a pontyok kedvenc csemegéjével, csalizva betettük horgainkat a nem épp tiszta, de még tűrhető vízbe és amíg a pontyok nem jelentkeznek, elszórakoztunk apróbb keszegfélék fogásával. Így eltelt az első, majd a második óra is, de ponty nem csak hogy nem harapott, de a víz is mind jobban elpiszkolódott, úgy, hogy hamarosan már márványszerű kinézést nyert az iszapos és áradásnak indult Duna. Géza barátom erre azt a javaslatot tette, hogy fogjak ki egyet-kettőt a part mellett elterülő tavacs-kában elhelyezett anyapontyokból, melyekre ott már ugyisincs szükség.

— Rendben van, — mondám és rögtön hozzáálltam az előkészületekhez. De mit látok ezen közben! A tavacska vize, amelyre eddig ügyet sem vettem, is zavaros, sőt a pontyok kergetőznek, tehát csak most — jul. 16-án — ívnek, ahelyett, hogy ezt már, mint más félig-meddig normális időjárású évben, május vagy legkésőbb június folyamán elvégezték volna. Mivel pedig a ponty az ívás ideje alatt egyáltalában nem harap, de ha harap is, sem illene azt kifogni, mielőtt le nem ívott, azonnal annál is inkább leszereltük pontyos horgainkat, még a Duna vizéből is, mert biztosra volt vehető, hogy még abban sem ívtak meg ezek a halak, hisz annak a vize is van oly hideg, mint a tavacskaé. Hónapok múltán tudtam meg tógazdaktól és halászoktól, hogy a múlt évben még augusztus hóban is láttak ívó pontyokat.

De a szaporulat szempontjából nemcsak a hideg okozta, hanem más bajok is voltak 1925-ben. Az előző, hőszegegy tél következményeként a tavaszi áradás elmaradt. A halak tehát nem kereshették föl a megszokott rendes ívóhelyeiket az árterületeken, melyeknek csendes, sekély, hamar felmelegedő vizében az apró halmérség

Gergő csukázni ment.

Irta: L. Kiss Aladár.

— A „Halászat“ eredeti tárcája. —

Utánnymás tilos.

Éjféle kettőt ütött az óra, midőn Gergő meg akart fordulni ágyában a másik felére, ha az óra hangos ütése abban meg nem zavarja. Mert Gergő ébrenalvó ember volt mindig, különösen, ha azzal a gondolattal feküdt már le, hogy másnap, jó korán horgászni megy. Csukázni!

Manap nemcsak ráfanyalodik az ember az ilyesmire, de muszáj is. A gyár nem ad munkát minden napra, a pénz meg kell. Ha csak csurran-csöppen is. Hisz' ha annyi volna, mint a pelyva, se volna elég. Ott van az asszony meg a négy gyerek s így bizony az a pár sok nullás papiros hamarosan kirepül a kézből az életre. Volt-nincs! S aztán mit csináljon ilyenkor az ember. Szerezni kell hozzá még valamit.

És Gergő, ha csak lehetett, elment csukázni. De nemcsak muszájból, hanem szenvedélyből is.

Aznap, hogy kijött a gyárból, elgondolta, hogy holnapra megint nincsen munka, szabad napja lesz, elmeget horgászni s mire ideért a gondolatával, már a lépései is hosszabbak lettek. Sietett. Sok dolga lesz, hogy rendbe hozza a horogszerszámokat.

Legutóbb is, hogy elvott, elharapta az a mennykő nagy csuka a bécsi zsinórját. De úgy kellett. Miért nem

tekerte alul körül vékony rézdróttal, vagy huzott volna rá lúdtollat. Gondolhatta volna, hogy ez lesz a vége. Ha már elmegy, gondoljon a nagy halra is, ne csak a kicsi, a „bicskanyél“ járjon az eszébe. És most itt van. Egyszer foghatott volna egy iromba nagyot, volt nyolctíz kilós is és az is elszabadult. Pedig de kellett volna az érte járó pénz!

De Gergő azért nem mérgeződött. Még csak nem is hagyta el csunya szó a száját. Minek? Inkább okult rajta. Mert a saját kárán tanul az ember. Jövőre vigyázóbb lesz. Okosabb. Így gondolta el.

A hogy hazaért, előhozta mindjárt a fakamrából a csukázó mogyorófanyeleit. Aprólékosan végigmustrálta mindegyiket. Külön-külön.

Az egyiknél a parafadugóba tűzött fanyelecske volt tág, oda ujat faragott. A horgok felett az erős bécsi zsinór már körül volt tekerve vékony sárgaréz dróttal. Mindent rendben talált, még az ökle fogót is. Mert ez is fontos. Ha nem tud fogni kis halat, nem lesz csuka. Mert a csukának más nem kell. Ha jó eleven a kis hal a csukahorgon, jobban kap rá a nagyhal.

Közben kijött az udvarra az asszony.

— Adjon Isten, Julis! — köszöntötte illedelmesen a feleségét.

— Má' meg szabad lesz?!... — kérdezte az urát, látva annak bibelődését a horogszerszámokkal.

— Az.

mindig szépen felcseperedik. A legtöbb hal tehát kénytelen volt a folyók csendes és sekélyvizű partjain megívni, ami a jövő években érezhető azon nagy hátránnyal jár, hogy rengeteg mennyiségű, alig a petéből kikelt halat a partra dob a hajók, vagy a szél okozta hullám, avagy elsodor és elpusztít az árvíz, a megmaradó halcskák pedig első nyaruk végén igen picinyek maradnak.

Általában *esős* lévén a múlt év nyara, a tavaszi áradás elmaradása dacára is a Duna és a Tisza vizét alig láttuk tisztán, de ugyanez megtörtént kisebb folyóvizeknél is, mert bár kitisztult néha egy kis időre az égboltozat, mégis hol itt, hol amott, hol helyben, hol pedig a folyó felső folyásában volt zivatar vagy eső, amely vagy azonnal, vagy csak napok multán tettes zavarossá a vizet, ott ahol horgászni akartunk, úgy hogy elég okunk volt szomorkodni. *A horgász mindig a szép időt és a normális állású, tiszta vizet szereti* sportjának üzésénél, mert akkor nemcsak állandó tartózkodási helyén van és marad a hal és nemcsak véletlenül talál a csalíra, hanem azt a víz tisztasági fokához képest 1—2, sőt több méternyi távolságról is látja. Ezzel szemben a *halász* szivesebben dolgozik a zavarosban, mert a halak veszedelme: a háló, mely nagy területet fog be, nem látható, a hal tehát nem menekül és végül beszorul abba. De különösen akkor arat bőven a halász, ha nagyobb áradással kapcsolatos a víz megzavarodása, mert ilyenkor a halak nagy tömege kihúzódik a mellékvizekbe (holtágakba, árterületre, felduzzadt mellékfolyókba) és ott fogja el tömegesen.

Viharban meg szélben sem volt hiány, úgy, hogy még az álló nagyobb vizekben való horgászatot is igen sokszor elrontotta. Ennek illusztrálására szolgáljon az én esetem, amidőn kilesve az időjárás jórafordulását, július 31-én lerándultam 2—3 napra a Balatonra, Füzfőre, pontyot fogni. Bizony hat nap lett belőle, mert ez a különben is nyugtalan víz a nagyjában jó idő mellett is csak két félnapon át volt a sporthorgászat szempont-

jából megélvezhető, amely félnapokon fogtam is 4—4 darab 1—2 kilós pontyot. A többi napokon állandó szél korbácsolta a tarajos hullámokat, úgy, hogy a partok mentén csak olyan volt a víz, mint a zavaros Dunáé. Egyik napon azonban már nem tudom hányszor volt erős viharral kapcsolatos zápor, némelyik jéggel is tarkítva. Kivártam a jobb időt, hogy mégis siker nélkül ne térjek haza.

Egyéb tanulságosabb horgászati kirándulásaimról, melyekben Muzsa Gyula barátom társaságában volt részem, röviden a következőkben számolok be:

Hartán megélvezte őzv. Hauer Béláné urnó szívélyes meghívására újlag augusztus vége felé gyönyörű tengerszemét, mert csak annak nevezhetem azt a körülbelül 1—2 holdnyi — talán a régi Dunától ott felejtett vizet, mely gyönyörű fekvésével, környezetével, vizének tisztaságával és legfőképpen halbőségével már a múlt évben, amikor először voltam ott, oly hatással volt reám, hogy elementáris erővel vonzott oda az idén is. Ott találtuk a vadászok atyamesterét és utolérhetlen íróját, Bársony István barátunkat, aki a foglyászásnak hódolt. Páratlanul élvezetes és szép tárcáját, mely találkozásunkról a „Magyarság“-ban „Horog meg puská“ cím alatt jelent meg, velem együtt sok ezren élvezték meg. Ebben a cikkben oly mesterien, hűen és gyönyörűségeesen írja le a tó minden szépségét, hogy teljesen eleven képét látja az olvasó, még ha sohasem látta is azt a vizet. Egyébként is mindenben zseniálisan fején találta Bársony a szöveget és szép tárcájához nincs hozzáfűzni valóm. Van azonban még néhány kiegészítő szavam a horgászat gyönyörűségéhez, bár erről már sokat mondtam el és többször emlékeztem meg. A horgász attól a pillanattól kezdve, amikor a hal, ha csak arasznyi hosszú is, horgára akad, teljesen egyenlő eséllyel küzd a hallal a győzelemért. Ezen küzdelemnél háttérbe szorul az ember fölényes ereje, mert ha erőszakoskodik, a hal győzedelmeskedik a legtöbb esetben: vagy kiszakad a szája,

- Halászni megy?
- Oda.
- Ugy se' fog semmit! Nagyobbat!
- Nem-e!?... Hát az, a mit tavaly ilyenkor fogtam?!... Az semmi se volt?!...
- No, egyszer!...

Gergő erre már nem válaszolt, mert nem tetszett neki a beszéd. Tudja nagyon jól az asszony, hogy üres kézzel soh'se jön haza. A zsákjában mindig hoz valamit. Kisebbit-nagyobbat. Ez már úgy is csak fölös szó. Majd bámul holnap, ha hazaér. Szép fogást csinál. Érti.

Alighogy elköltötte estebédjét, már ment is aludni a tyukokkal. Ilyenkor korán fekszik. Hajnalban, sötételesen kell indulnia, mert mire kiér a töltésen Gyirmót felé a Marcalra, az is jó félóra. A csuka pedig igen korán kezd enni. Még csak azon morfondírozik, hogy Gyirmót alatt csináljon-e tanyát, vagy a Pánzsá-érnél. Majd utközben még meggondolja.

Mikor fölébredt, lassan kicihelődött az ágyból, felöltözködött vigyázva, nehogy az asszonyt fölébressze. Apró gyerek is volt a háznál, azért éjjeli mécs pislogott a szobában. Az asztalon hevert kalapja alatt csomagot talált s a hogy megtapogatta, hát csak fölcillant a szeme.

— Jó egy asszony... — mondotta félhangon magában. — Gondoskodott. Nem kell éhomra hazajönnöm.

Nagy darab kenyér, szalonna meg paprika volt a csomagban. Ebédje. Ni! Még pár cigaretta is!...

Kilépett az ajtón, csöndesen magára zárta, azután a kulcsot becsusztatta a kissé nyitva hagyott ablak között a párkányra. Még hamarjában meg is mosakodott a kutnál. Így jó! Frissebb az ember. A kamrából magához vette a horogszerszámaikat, cókmojkját és megindult kifelé.

A hogy kilépett a kapun, nagyot lélezett. Jól esett tüdejének a friss levegő. Alig tett azonban egy-két lépést, megállt. Mintha lépéseket hallott volna közeledni az utcában. Erővel arra gondolt, hogy ha ő mostan vénasszonnyal találkozna, elvinné a szerencsését. Szinte fázott ettől a gondolattól. Egyszer is. Emlékszik rá jól, de akkor még nem hitte. Kipróbálta. És úgy volt. Reggeltől-estig, egy csuka-kapás nem sok, de annyi sem volt. Hiába rostokolt.

Végre kiért a töltésre, de a megmaradt babonája csak nem hagyta nyugton ilyenkor.

Azonban minél közelebb ért a helyéhez, annál nyugodtabb lett.

Egyszer csak bekanyarodott a Rába töltésről a Gyirmót községbe vezető gyalogösvényre. Pislákolva derengeni kezdett. Még két-háromszáz lépés és odaér az utközben kiókumlált helyre. Jó hely! Neki való. Kis elterült nádas befelé a viznek, mellette tisztás. Egy-két méterecske. Utána pedig a vizen himbáló sűrű töklevel.

vagy eltörik a horognyél, szakad a zsinég, eltörik a horog stb. A horogkészség minden részének a fogandó hal erejéhez képest mindig sokkal gyengébbnek, szinte láthatatlannak kell lennie, mert csak így lesz igazán élvezetes és sikeresebb a horgászat. Ezzel szemben a hal élni akarása legyőz minden fájdalmat, amit a horog okoz, azt mintha nem is érezné úgy védekeznek, mert élete van kockán. Itt tehát csak az ész, ügyesség és minden egyes hálnál a környezethez képest más-más taktika segít a győzelemhez, mely azután annál gyönyörűsebb érzelmeket vált ki, minél nehezebben és kockázatosabban vivotott ki. Ezt a küzdelmet a vadász nem ismeri, minden halász azonban igen nagyra értékeli, úgy, hogy ez is egyik fontos tényezője annak, miért helyezi minden ember, aki mindkét sportot egyenlő szeretettel űzi, adott esetben, ha megfelelő jelentősebb halra haldús vízben horgászhat, utóbbi a vadászat elé. Ismerek egy magyar mágnást, aki saját kijelentése szerint három jó bögő bikát is otthagya, ha csak ezen az áron tud galócára horgászni. Minden sporthorgász megérti ezt és bizonyára velem együtt alá is írja, pedig én igen sokszor megélveztem a bögő bika vadászatának minden ingerét és báját és magam is megállapíthatom, hogy a bögő bika vadászata magyar földön a legmagasabban álló vadászati élvezet.

Visszatérek a hartai tó, a „Vájerká“-ra; abban csak pontyra horgásztunk, mert annak volt ottlétünkör a szezonja. A szeles és gyakran esős idő és hideg víz dacára is fogtunk 2½ nap alatt 32 pontyot és melleleg, felváltva ponttyal, ennél még több oly jelentős nagyságu vörösszárnyut, — ugyancsak főtt kukoricával — a miket az ember már igen szívesen lát horgon. A legnagyobb ponty volt 1 kg 40, a vörösszárnyu pedig 60 dekás súlyu, tehát oly nagy, a milyent addig nem is láttam még.

Tolnán dr. Isgum Ádám halászmester és bájos neje utolérhetlenül kedves vendégszeretettel élvezve, a tolnai holt Dunában horgásztunk, ugyancsak pontyra.

Tele hinárral. Iyen helyen szeret lesben állani a csuka Tapasztalta. Alig várta már, hogy a dugó a vizen uszkáljon. Szinte látta már a szép csukákat a tartókötélen átfűzve. No! Hát még az asszony, hogy fog örülni. Szinte az arcán táncolt a csukázó szenvedélye. Akár hétszám ellesné a parton.

Valami furcsa, egyhangu nesz ütötte most meg a fülét. A szürkeség kezdett körülötte oszladozni. A hogy jobban belenézett az utba, hát csak feléje mozgott valami. Csak nem?!... Egy asszony lépegetett feléje gyors mozgással. Le akart térni hirtelen az utról, nehogy találkozzék vele, de már késő volt. Valami hidegség futott át rajta. No' nézd!... Ismerős volt a fehérszemély.

— Maga az, Gergő? ... — örvendett az asszony. — Jó reggelt!

— Adj' Isten magának is... — köszöntötte Gergő bizonytalan hangon s a horgászonyelek reszkettek a kezében.

— Má' meg halászni megy!... Mi jó lehet abba'!?... — nevetett hozzá.

Gergő leküzdötte magában a bizonytalan érzéseket s mintha fölmelegedett volna az asszony csipkedő szavára.

— Jobb, mint a korcsma...

— Igaz!

— Hát magát meg mi lelte, hogy ilyen korán teszi az utat? — kérdezte, hogy valamit ő is mondjon.

(Folytatása következik.)

Ezt a horgászatot azonban a szeptember elejére oda lejutott nagy őszi árvíz rontotta el. Amidőn megkezdtük a horgászatot, már talán egy fél méterrel magasabb volt a víz a normálnál. Mialatt még ugyanannyival áradt, kifogtunk másfél nap alatt 20 darab pontyot, de már ezzel vége is volt a mulatságnak, mert bár a víz tiszta maradt, a ponty az alulról visszafelé felduzzadt Duna-ágból mind kihuzódott a víz alá került szigetekre és rétekre és ott élvezte a legritkább csemegékkel megtérített asztalt. Természetesen elszomorodtunk a hozzánk csatlakozott dr. Örfy Gyulával együtt és csak kelleetlenül szereltem fel Muzsa unszolására egyik apró orsós forgóval ellátott készségemet, hogy a közelben vigan rabló balinokra horgásszam. Erről a horgászatról — mert horgászó társaimra is elég tanulságosnak tartom — külön cikkben fogok megemlékezni. Itt az eredményről csak annyit, hogy azzal az egy készséggel — mert társaimnak nem volt ilyen, — 4—5 esteli, ill. reggeli egy- vagy másfélórai horgászat alatt összesen 80 drb hal került ki a vízből, melyek közül a legkisebb is jól kifejlett heringnagyságu volt, a nagyobbik fele pedig 2—3-szor akkora, tehát 70—80 dekás is.

Öregcsertőn özv. Gajary Ödönné Ö Méltósága, lelkes horgászótársunk meleg és vendégszerető otthonában szeptember 4-től kezdődőleg töltöttünk néhány napot, kirándulva a nagy, most épülő dunai vízlevezető csatornához, no meg a szép tőzezes tavakhoz horgászni. A hideg, legtöbbször szeles és esős időjárás itt majdnem teljesen elrontotta a más években oly fényes mulatságot. A ponty egyáltalában nem harapott, pedig volt év, amidőn a kisebb csatornában is fogtunk hárman-nyegen egy nap alatt 90 darabot is, a keszegfélék csak immel-ámmal pedzettek, úgy hogy említésre érdemes halból csak néhány csuka került horogra, ezek közül a legnagyobb 2:40 kiló súlyban.

A *Háros-szigetre*, melyről oly sokszor emlékezett meg egyik-másik horgászó társam igen kedvező megvilágításban, szeptember 21-én mentem teljes felszereléssel Dietzl Lajos államtitkár horgászó társammal. Szép, verőfényes volt a reggel, de már délelőtt erős szél kerekedett. Végig tapogattuk köröskörül az egész szigetet, rablóra és békés természetű halra és igen szomorú tapasztalatot tettünk. A sziget nyugati partját nyaldosó holt-ág teljesen üres, úgy érte az ürességet, hogy a vízben egyáltalában nincs hal. Azt a vizet a halászok tavasz óta oly gyakran szűrik meg a nagy hálóval, melyet még a kotrógépek alatt is áthuznak, hogy a hálnak még hirmondója sem akad. Csak a holt-ág alsó kikotort kijárójánál láttunk apró keszegeket. Nem kevésbé szomorúnak mutatkozott a szigetnek keleti, a nagy Duna felőli partja, melynek mentén pedig igen szép forgók, a halak kedvenc tartózkodási helyei vannak, egészen eltekintve attól, hogy az egész part köves, tehát a süllők számára is igen alkalmas tartózkodási hely. Hire-hamva sincs a hálnak! Egyetlen egy rablót látott Dietzl barátom, én még azt sem, mert másutt voltam. A halászok künnlétünkör természetesen nem dolgoztak, mert apadóban volt a víz; várták az áradást, amidőn újból neki látnak a munkának és minden a holt-ágba betévedt halat elfognak. De nemcsak ezt teszik, hanem amidőn a víz erre alkalmas, a Duna felőli partot is nap-nap mellett végighálózzák oly módon, hogy a kövek közötti védőhelyeikből hosszu dorongokkal zavarják ki a halakat a hálóba. Olyan helyen azután természetesen nem lehet hal és így a horgászat is meddő kell, hogy maradjon.

Az Érd alatti magyar Duna szakaszaiban nincs ily

áldatlan állapot. Ott a halászat bérlői — meglévén szervezve a *halászati társulat* — nemcsak fogják a halat, hanem lelkiismeretesen gondoskodnak minden esztendőben halivadék behelyezésével a szaporulatról is. Ott talán csak süllőikrák bőséges kihelyezéséről kellene még gondoskodni, mert az egész Duna mentén meglévő kötöltések kitűnő tartózkodási helyeket biztosítanak ezen nemes halak számára és táplálék is oly bőven van, hogy saját zsebe ellen is súlyosan vétkezik minden bérlő, aki ezt a kedvező helyzetet saját előnyére ki nem használja. A befektetés mindenesetre még jobban jövedelmezne, mint a pontyok kihelyezésének költsége. De ajánlom figyelmébe a földmívelési minisztérium halászati osztályának az Érd fölötti Duna egyes szakaszaiban a halászati társulatoknak sürgős megszervezését is, hogy az ezen részekben mindenütt egyenlően áldatlan állapotok mihamarabb megszűnjenek. Ezt kívánja a nemzeti vagyoni érdeke is.

*

Mint a fentiekből látható, a sporthorgászoknak a múlt évi nyári fődíny alatt reánk szakadt esős, hűvös, szeles időjárás miatt elég okuk volt a panasza, de vannak bőven okaink a vadászokéhoz teljesen azonos panaszokra is. Ezen a téren is igen sok még a teendő.

Az ideai halértékesítés.

— Válasz Dr. D. B.-nak ilyen című cikkére. —

Mielőtt a cikk meritumára térnék, hálámat kell kifejeznem Dobránszky Béla dr. igen tisztelt barátomnak, amiért oly őszintén megírta, hogy a nagybani kereskedéstűző vállalatok effektív veszteségre dolgoznak és hogy ez a veszteség nemcsak a rendes konjunkturális viszonyoknak a folyamánya, hanem részben azok a halértékesítéssel foglalkozó vállalatok idézik elő, akik egyszersmint nagytermelők.

Mert D. B. azt mondja:

„Viszont figyelembe kell venni, hogy az értékesítésre is egyre többen vállalkoznak úgy a nagytermelők, mint a kereskedők közül. Ennek következményeképpen az értékesítést az értékesítésre berendezett nagytermelők vállalatai önköltségi áron alul végzik, nehogy a megszorult termelők teljesen letörjék az árakat, ami az értékesítés javulását jelenti“.

Vagyis más szavakkal, ezen vállalatok dacára az olcsó eladási áraknak, mégis drágán vásárolnak, nehogy a többi nagykereskedelmi cégek jutányosan halhoz jussanak, miáltal saját sok ezer métermássa termésük jó áron való értékesítése veszélyeztetve lenne.

Az ilyen kereskedelmi eljárás természetesen leszorítja mindazokat a cégeket, akiknek saját termés nem áll rendelkezésükre, ahol a szenvedett veszteségért kárpótlást nyernének.

Ezek tehát vagy félreállnak vagy tönkremennek. Fentemlített vállalatok így megszabadulva a konkurenciától, maguk irányítják az eladási árakat, melyeknek a közönség fogyasztóképessége ugyan határt szab, de mégis annyira emelhetik, hogy a vásárolt halaknál őket ért veszteség némileg megtérül a saját termésük jobb áron való értékesítésénél. Az ő veszteségük tehát csak részben *effektív*.

A nagykereskedelem lehetetlen helyzetének jellemzésére felemlítem a következőket: Még pár nappal a

karácsonyi vásár előtt az egyik termelő és kereskedelmi vállalat a következő detail árakat hirdette: Kilós ponty 25,000 kor., 1 kilótól másfél kilóig 27,000 kor., 2 kilós 34,000 korona. Ha ezen árakból leszámítjuk a kiskereskedelmi hasznót, melyet minimum kilónként 5,000 K-ra kell tennünk, akkor marad a nagykereskedőnek 20,000, 22,000 és 29,000 korona. Ezen árakból most lejön D. által kimutatott 8,800 korona önköltség, ehez hozzáadva minimális haszonnak 1,200 koronát, kapunk egy 10,000 koronás spáciumot, melynek leszámításával a beszerzési árak a következők lennének: 10,000, 12,000 és 19,000 korona kilónként.

Hogy ezen árak mennyire elmaradtak a tényleges árártól, azt tudjuk és így azt is tudjuk, hogy a nem termelő nagykereskedelem helyzete tarthatatlan. Viszont aziránt sem lehet kétség, hogy a fenti árakon halat termelni nem lehet.

Mind a két fél kielégítésére csak egy mód van és ez a helyes értékesítés. Ezen a téren súlyos hibák vannak.

Egyik főbaj, hogy nincsenek statisztikai adataink. Nem tudjuk mennyit és mit termelünk és nem tudjuk, mit tud felvenni az ország. A tavalyi termést 25,000 mázsára hallottam becsülni. Akkor sem hittem el, ma sem hiszem, hogy annyit termeltünk volna. Jó, ha 20,000 mázsát összehozunk. Tehát, itt már egy 5,000 mázsás mennyiség van, melynek elhelyezése a nagykereskedelemnek gondot okozott, pedig nem is volt. Kérdem minden termelőtől és nagykereskedőtől és mindenkitől, aki jóindulattal van ezen nemes és szép foglalkozási ág iránt, kinek származik kára abból, ha minden év novemberének végén pontosan tudjuk, mennyi pontyot és egyéb halat termeltünk és mennyi ezekben az 1—2 vagy 3 kilós hal?

Ugyancsak nem látom senki hátrányát abban, ha a nagykereskedelem az üzleti év végén együttesen megállapítja, hogy Budapesten és vidéken mennyi halat forgalmazott.

Ebből tudhatjuk, mit kell külföldön elhelyezni.

Mindezen adatok megszüntetnék azt az ideges kapkodást, amely az értékesítésnél mutatkozik.

Ma az a helyzet, hogy hol a kis-, hol a nagy-pontyot pocsékoljuk minden komolyabb ok nélkül, csak azért, mert a konkurencia ilyen vagy amolyan halat hozott a piacra.

Nem ritkán áll elő azután az az eset, hogy éppen abban a nagyságban van hiány, amelyet leginkább piacra dobunk.

Károsan befolyásolja az értékesítést, hogy a legtöbb tógazda egész termését egyszerre akarja eladni és igen rövid leszállítási terminust szab.

Miután a specialkocsiban elhozott halat hosszabb ideig tárolni nem lehet, mert 2—3 hét alatt nemcsak súlyban veszít sokat, hanem szó szoros értelemben megkoszosodik, tehát el kell adni, ami a legtöbb esetben veszteséget jelent. Különösen az idén volt baj. A jégzajlás miatt a bárkákat a téli kikötőbe kellett vontatni, ahonnan az eladásra kerülő halak behozatala körülményes és költséges. E végből igénybe kellett venni a csarnoki medencéket, melyek nemcsak drágák, de rossz is. Ezen medencékben egy kiló halnak a tárolása havonként 3000 koronába kerül, a benne elhelyezett halnak 30%-a pedig elpusztul.

Ezek olyan károk és kiadások, melyek majdnem minden évben megismétlődnek és amelyeket semmiféle konjunktúra meg nem téríthet.

Ilyen tarthatatlan állapotok enyhítésére csak egy mód van. Rá kell térni a halaknak legalább részben leölve, kosarakban való szállítására. Ennek előnye elsősorban, hogy a fogyasztó egészséges és élvezetes halushoz jut. Mert különb halak ezek, mint a specialkocsikban agyoncsigázott, bárkákban lesoványodott és megpenészedett élő pontynak csufolt lények.

Másodszor megtakarítjuk ugyancsak részben a special-vagónokba fektetett óriási tőkét és a kocsik jókarban tartásának igen tekintélyes költségét. Nem kell gépész és benzin, tehát nincsen tüzkatasztrófa sem. És nem kell utközben halakat osztogatni.

Továbbá a kereskedő nem kénytelen egyszerre több halat elhozni, mint amennyire szüksége van. Mert a vagonban való szállításnál egyformák a kiadások, akár 20, akár pedig 70 mázsát hozok. Tehát költségmegtakarítási szempontból minél többet kell rakodni. Ebből a többletből kerülnek aztán ki azok a diszpédányok, amelyeket a kereskedői aquáriumokban bőven van alkalmunk látni.

A termelők szempontjából meg határozottan előnyös, ha nincsenek rászorulva egy pár speciálkocsival rendelkező nagyvállalatra. Szociális szempontból is fontos, hogy minél több kis ember találja meg megélhetését, vagyis a magánkereskedelem érvényesüljön.

Mennyire nem fontos, hogy a ponty élve kerüljön a fogyasztóhoz, bizonyítja, hogy a többi halfajta, mint a fogas, süllő, kecsge és harcsa, mind jegelt állapotban árusítatnak. Az élő ponty a világ halforgalmának oly csekély hányadát képezi, hogy nincsen Zürichnek annyi nullája, melyekkel százalékban kifejezni tudnók. Elég, ha a hazai viszonyokat tartjuk szem előtt.

Béke idejében nagy Magyarország haltermése körülbelül 100,000 q volt, mely mennyiség 90%-ig jegelt állapotban került eladásra. A Balatonnak cca 10,000 q hozama teljes egészében nem élő állapotban kerül elszállításra.

A fogyasztást és ezzel az értékesítést gátolják a túl magas árkiírások. Ezen árak belekerülnek az ujságba és visszariasztják a vevőközönséget.

Azon körülmény, hogy a kiskereskedelem túlkövetelése csökkenti a fogyasztást az csak látszólagos, mert a magas ár csak az árjelző-táblán van meg, valóságban ugy adják a halat, ahogy a vevő kéri.

Nagy hiba volt az is, hogy kissé túlhangosan kürtöltük tele a világot nagy haltermésünkkel. Ez hozta a nyakunkra a német vámemelést.

A helyes értékesítés sokat szenved bizonyos monopolisztikus törekvésektől és a sok esetben „majd megmutatom“ elvi alapon történő árusítástól.

Mindezeket mérlegelve, látjuk, hogy a hal kellő áron való elhelyezését nem tisztán a rossz gazdasági viszonyok nehezítik, hanem sokban hibás az egymást megérteni nem akaró nagykereskedelem és általában azaz indolencia, melyet úgy a termelők, mint a nagykereskedelem saját érdekükkel szemben tanusítanak.

id. Zimmer Ferenc.

Uj pontybetegség Magyarországon.

— *A fluorescens járvány.* —

Az őszi folyamán egyik tógazdaságban olyan pontybetegséget észleltünk, amely eddigelé nálunk még ismeretlen volt, legalább is tudomásunkra eddig nem jutott és amely külföldön sem régóta ismeretes. Legutóbb ez a betegség egy másik hazai tógazdaságban is észleltetett.

Jellemző reá, hogy az eddigi tapasztalatok szerint ez a kór csak a tükrös és a bőrs pontyokat támadja meg. A pikkelytelen bőrfelületen eleinte sötét foltok jelennek meg, majd ezek közepén jelentéktelen dudorodás látszik. Később e dudorodásokon a bőr felfakad, rendszeren kerekded, fillérnagysága, vagy még nagyobb lyuk képződik. A bőr folytonossági hiánya egészen az irharétegit sőt ez alá is terjedhet, úgy, hogy helyén az izomzat is lathatóvá válik. A szövet feloldódása és a víz által való kimosódása következtében a seb mind nagyobb lesz. A beteg pontyokon egy vagy több ilyen mély seb is lehet.

Ehhez a kórképhez külsőleg teljesen hasonlót idézhet elő külső sérülés, pl. a pontytetű (*Argulus foliacens*) harapása is. Amde *Plehn* tapasztalata*) akváriumban tartott halakon az volt, hogy ilyen sebek minden külső behatás és pontytetű jelenléte nélkül is keletkezhetnek és a fluoreszkáló csoportjába tartozó baktériumok fertőzése okozza ezeket. Az erősen megtámadott sebesbőrű halak áramló vére elpusztulásuk előtt tele volt ilyen baktériumokkal, melyek zselatinkulturában a tápláló talajt már az első 24 órában megfolyósítják és pár nap múlva azt zöld színűre festik.

A kevésbé fertőzött halak meg is gyógyulhatnak, a baj tehát — ugylátszik — nem tartozik a legveszedelmesebb halbetegségek közé. Néhány e betegségben szenvedő tükröspontyot akváriumba helyezve most megfigyelés alatt tartunk.

TÁRSULATOK — EGYESÜLETEK.

A halászati tanfolyamon való részvétel céljából tisztelettel felkérjük az alább felsorolt írásban jelentkezett tagtársainkat, hogy *folyó évi január hó 25-én délelőtt 9 órakor*, a tanfolyam megnyitásakor a m. kir. halélettani és szennyvittisztító kísérleti állomáson (Budapest, II. ker., Debrői-ut 15., IV. pavillon) megjelenni méltóztatassanak:

Agastin Gyula, j. kormányzó, Ölbő, Bartó János, halászmester, Mesztesy Gyula, Békei Gyula, mezőgazdász, Rákosszentmihály, Boross György, erdőmérnök, Somogyvárd, Bozóki Péter, halászmester, Szolnok, Brunner Simon, Baracs, Fejér vm., Fábry Béla, haltenyésztő r. t. tisztviselője, Budapest. Gottescha József, intéző, Simongát. Somogy vm., id. Isgum Ferenc, halászmester, Paks, dr. Karczag József, Baracs, Fejér vm., Kern Rezső, m. királyi jószágfőfelügyelő. Kisbér, Klein Frigyes és Fia, halászmester, Szob, Hont vm., Klein Lajos, Baracs, Fejér vm., Mészáros Lajos, halászmester, Levice, (Slovénzsko), Oeconomó György, intéző, Vrásló, Somogy v.m., Pesti Károly, hitb. intéző, Csorna, Pöschl Nándor, ellenőr. Jutas, Rajczy Géza, mezőgazd. kamarai titkár, Kaposvár, Ring Pál, Kaposvár, Rutich Gyula, urad. intéző, Patosfa, u. p. Németlad, Somogy vm., Séra János, halász, Szolnok, dr. Somogyi István, halászbérlő, Budapest, Strém Dénes, földbirtokos, Szt.-Lászlópuszta, u. p. Nagyatád, Surányi Tibor, intéző, Budapest, Szarka Géza, urad. felügyelő, Bicske, gróf Széchényi Aladár, gróf Széchényi Aladárné, Rinyatamási, u. p. Görgeteg, dr. Thóbiás Gyula, földbirtokos, Alsó-Fügöd, u. p. Forró-Encs, Ujváry Jenő, főerdész, Bicske, Várady László, főhadnagy, Szentés, Velty Ferenc, intéző, Siófok, Zsoldos László, r. t. igazgató, Szentés.

Vendégeket is szívesen látunk.

*) Praktikum d. Fischkrankheiten in Densoll-Maier: Handb. d. Binnenfisherei Mitteleuropas Bd. I. Stuttgart. E. Schweizerbart. 1924. p. 462—463.

VEGYESEK.

Halszállítmányaink és a csehek. A csehek ismét tanubizonyosságát adták a velünk szemben táplált ellenséges érzelmeiknek. Legujabban a Csehországba irányuló halbeviteit csak úgy engedélyezik, ha az ottani földmivelés- és kereskedelemügyi miniszterek előzetesen engedélyezik, ha a szállítmányokhoz származási bizonyítvány van mellékelve, mely a halak egészséges voltát igazolja. Ezenfelül minden halszállítmány után q-ként 2 cseh korona díjat szednek.

Ez azonban még nem elég. Nemzetközi forgalmunkat is megnehezítik, amennyiben a Csehországon átirányuló, úgynevezett transitó szállítmányoknál a földmivelésügyi miniszter engedélyt és származási bizonyítványt követelnek, amely a halak egészséges voltát is igazolja. Felesleges talán rámutatnunk, hogy ezen feltételek nemcsak Csehországba, hanem Lengyelországba irányuló szállítmányainkat is veszélyeztetik, mert Csehországgal kereskedelmi szerződésünk nem lévén, eszébe juthat a cseh földmivelésügyi miniszternek, hogy az engedélyt megtagadja s ez esetben még a Lengyelország felé irányuló forgalmunk is lehetetlenné tehető. Az Egyesület vezetősége, amint ez a körülmény tudomására jutott, azonnal a földmivelésügyi miniszter urhoz fordult s kérte, hogy ez ügyben a lehető legsürgősebben és legerélyesebben közbelépni sziveskedjék.

F.
Élő hal szállítása. Egyik kereskedelmi lapban nemrég olvastunk az élelmiszerek exportjával kapcsolatban többek közt a halszállítás technikájára vonatkozó tanácsokat is. Szó van itt pl. „az utra előkészített olyan halakról, amelyek iszapban vagy az elszállítandó tartályokban a rendesnél tovább heverték”, amelyeket még külön műszóval „túlhevített halkészlet”-nek is nevez, s mely arról is nevezetes, hogy a nagyobb szállítással járó fúradalmakat nem képes kellő ellenállással leküzdeni.

Szó van továbbá a vasutakon, hajókon, átrakodókon való vesztéglésről is, az ilyen alkalmakkor „az iszapos aljban” vergődő halszállítmányról; eme bajok és a nyálka fölszaporodásának megakadályozására és az exportra szánt szállítmánynak a rendeltetési helyére való kifogástalan eljuttatására nevezett cikk tartaléktartályokban tartalékvíz szállítását ajánlja és pedig ez utóbbit a halak eredeti tartózkodási helyéről. (ly Sok mindenről szó van a cikkben, csak a speciálvagónról és mindarról, ami a halexport esetén manapság nálunk is általánosan történik és ami a szállítás kifogástalan lebonyolítását lehetővé teszi — egyáltalán nem olvastunk benne semmit sem. Ebből is látszik, hogy sok még a tennivaló hazánkban a szakismeretek terjesztése körül.

Árjegyzés. A halbizományi és halértékesítő r. t., valamint a Zimmer Ferenc halkereskedelmi r. t.-től nyert értesülés szerint a nagybani árak 1925. évi december hó folyamán kilogrammonként a következők voltak:

Élő ponty	25 kgr.-on felül	28.000 — 35.000 K
	15 — 25 kg.-ig	25.000 — 32.000 „
	10 — 12 „	22.000 — 30.000 „
	05 — 10 „	18.000 — 22.000 „

Jegelt ponty	nagy	20.000 — 25.000 K
	közép	18.000 — 20.000 „
	kicsi	12.000 — 16.000 „
Fogassüllő	1-7 kg.-on felül	75.000 — 90.000 „
	10 — 17 kg.-ig	70.000 — 75.000 „
	0-3 — 1-0 „	50.000 — 70.000 „
Harcsa	10 kg.-on felül	50.000 — 80.000 „
	5-0 — 10-0 kg.-ig	40.000 — 75.000 „
	2-0 — 5-0 „	30.000 — 55.000 „
Csuka	nagy	25.000 — 35.000 „
	kicsi	15.000 — 25.000 „
Kárász élő		15.000 — 22.000 „
Balatoni őn		16.000 — 25.000 „

A kereslet a hó elején és végén lanyha volt, az ünnepek előtt megelégnült. Az árak ugyanugy az ünnepek előtt emelkedtek, azután a régi szint felé hanyatlottak.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

HALTENYÉSZTŐ és HALKERESKEDELMI R.-T.

Eladunk és vásárlunk 1 és 2 nyaras nemes, gyorsnövésű, továbbtenyésztésre alkalmas pontyivadékok.

Nyomban szállítható anyaggal rendelkezünk. Szállításokat garancia mellett vállalunk.

BUDAPEST V., BÉLA-UTCA 8. SZ.

EGYNYARAS NEMES PONTYIVADÉK

vrászlói tógazdaságból származó tenyészhalak ivadéka, összesen 1,000 kg, darabonként tízdekás súlyban,

KAPHATÓ A

FÖLDBÉRLŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
PÉLPUSZTAI FŐINTÉZŐSÉGÉNÉL

SZABADHIDVÉG, SOMOGYMEGYE

Világos és sötét bambusz-, Hickory-, Greenhart és gerelyfából készült, valamint Tonkin-fonó- és csukahorgászóra szolgáló hasított horgászbotok, fa és fémcsevék, olasz és közönséges fonócsalik, mesterséges csalétekhalak és legyek.

F. W. LÜHRIG A.-G.

* GÖTTINGEN *

sport- és horgászó-eszközök gyára.

Mindenfajta pedzók és horgok, elsőrendű kender- és selyemhorgászszinórok, halas kosarak és vedrek, kender és drótszákrok stb. Különleges gyártása. Képes árjegyzéket kívánatra, mintát számla ellenében küldünk. Képviselőt keresünk.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI R.-T.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79-46. és 113-52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48-48, éjjel: Budafok 128.

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tőgazdaságainkból kitenyésztett gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyapontyokat.

HALÁSZHÁLÓK

legjobb minőségű, 3-2-sodratú, hosszúságú kenderfonalból készült, úgyszintén, haláskötelek, inslég, horog, haláscérnák készen és megrendelésre kaphatók.

HIRSCHFELD ÁRMIN
DEBRECEN, JÓZSEF KIR. HERCEG-U. 38.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég
és kötél, hálófonal,
parafa-alattság, reb-
zsinór

minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-
híd között.
Telefon: József 61-48.

Fióközlet:
VII., Thököly-út 16.
A Keleti pályaudvar indulási
oldalával szemközt.
Telefon: József 61-17

Halászati és gazdasági felszerelések:

Központi iroda:
BUDAPEST,
V., Alkotmány-utca 20.

halászcsonakok, haltartók, csónakbárkák, apacsutok, nádvagókések, csákyák, húzó- és kormányvezetők (kórisfából), sport- és luxuscsónakok, evezők. **Kötélárúk:** ruhaszáritókötél, rudalókötél, nyakló, marha- és borjúkötél, istráng, szántógyeplű, nyereg stb. gyártása és eladása

Az árúk kiválóságáról
személyesen
meggyőződhet!

HIRMANN ISTVÁN IPARTELEPEI VÁC

Telefon: 179-51. **KÓSDI-ÚT 52.** • (Vasút mellett.) • **TELEFON 72.** Kérjen árajánlatot!

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

BUDAPEST
KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON { Közp. Vásárcsarnok: József 48-94.
Iroda Vámház-körút 13. " 35-39.
Fiók-üzlet József-tér 13. " 150-65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

HALNAGYKERESKEDÉS

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.

BUDAPEST

TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06.

ÁRUSÍTÓ HELY:
IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEP ÉS IRODA:
IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

KÖZPONTI IRODA:
V., SZÉCHENYI-UTCA 1.
TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tőgazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tőgazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tőgazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tőgazdaságok részére különféle haltakarmányt.